

«Берёзы»

Отчего́ так в Росси́и берёзы шумя́т?
Отчего́ белосто́льные всё понима́ют?
У доро́г прислони́вшись по ве́тру стоя́т
И листьвú так печа́льно кидáют.

Я пойду́ по доро́ге, простóру я рад,
Мо́жет это лишь всё, что я в жи́зни узнаю.
Отчего́ так печа́льные ли́стья летя́т,
Под руба́хою ду́шу ласка́ют?

А на се́рдце о́пять горячо́-горячо́,
И о́пять, и о́пять без отве́та.
А листьóчек с берёзки упáл на плечó,
Он как я, оторва́лся от ве́ток.

Посиди́м на доро́жку, родна́я, с тобо́й,
Ты пойми́, я верну́сь, не печа́лься, не стои́т.
И старúха махне́т на проща́нье руко́й,
И за мно́ю кали́тку закро́ет.

Отчего́ так в Росси́и берёзы шумя́т?
Отчего́ хорошо́ так гармо́шка игра́ет?
Па́льцы ве́тром по кно́почкам враз пролетя́т,
А послед́няя, эх, запада́ет...

группа "Любэ"

KOIVUT

*Miksi niin hiljaa huokaavat koivut?
Miten valkeat rungot voi kaiken ymmärtää?
Tien varressa seisovat, tuulessa soivat,
maan pinnalle viimeiset lehtensä lähettää.*

*Käyn tietäni, katselen taivaanrantaan,
koivujen lehdet kuin kulta kimmeltää.
Ei elämä enempää voisi kai antaa,
se kulkijan sielua hetkeksi lämmittää.*

*Mutta sydän lyö kuumana, kuumana vain,
silti aina on vastausta vailla.
Olkapäälleni keltaisen lehden mä sain,
kesän jätti se jo, minun lailla.*

*Viivy kanssani vielä, ennen kuin lähden,
et aavistaa voi, miten kauas kuljen,
Ei koskaan kannata surra mun tähden,
hyvästiksi vain portti mun jälkeeni sulje.*

*Miksi niin hiljaa huokaavat koivut?
Miten oksissa tuuli niin tummasti soi?
Niin kauan mä takaisin luoksesi toivoin,
nyt tiedän, en enää mä palata voi.*

*Mutta sydän lyö kuumana, kuumana vain,
silti aina on vastausta vailla.
Olkapäälleni keltaisen lehden mä sain,
kesän jätti se jo, minun lailla.*

suom. sanat Eero Laitinen